

jeg erindrer ikke af hvilket af Dhr. Talere, at man af letbegribelige Grunde altid vil være mere tilbøjelig til at give større Laan end til at give smaa, og man behøver ikke at have haft meget med praktiske Forhold at gjøre, for at have vundet den Overbeviisning, at hvor der er Penge at laane ud fra offentlige Instituter eller Stiftelser, der er man langt tilbøjeligere til at give Laan paa 20 eller 30,000 Rd. end at stykke dem ud i mindre Dele, i Laan paa et Par Hundrede Daler, et Veløb, der for den Paagjældende, der attraaer det, kan have fuld saa stor Betydning som det store Laan for den, der erholder dette. Dette har været den anden Betragtning, som saa stærkt har ledet mig til at ordne Sagen paa den i Udkastet foreslaaede Maade. Jeg skal imidlertid ikke gaae nærmere ind paa, hvad der taler til Anbefaling for at ordne Forholdet saaledes, thi jeg vilde derved komme til at gjøre mig skyldig i Gjentagelser. Jeg tør i denne Henseende henvisse til den udførlige Fremstilling af mine Grunde, som jeg i Landsstthinget har givet i forrige Session, da det samme Lovudkast blev forelagt der. Ogsaa der gik det, som det er gaaet her, men i en noget høiere Grad; der løftede sig i Landsstthinget Stemmer for et, to, tre, ja jeg skulde næsten troe for fem Overformynderier; iaften har der her vist sig nogen Tilbøjelighed for fem og for to Overformynderier, og jeg er altsaa ikke istand til at danne mig nogen Mening om, hvorledes Stemningen her i det Hele vil stille sig. Imidlertid vil jeg benytte Leiligheden til at sige, at da man kun arbejder hen til at faae Sagen ordnet paa en saadan Maade, at den kan fyldestgjøre det praktiske Livs Fordringer, og da der kun er Spørgsmaal om at tilveiebringe det Resultat, som maa ansees for at være det rette, saa er det en Selvfølge, at dersom det høitærede Thing f. E., ligesom Landsstthinget, erklærer sig for eet Overformynderi, saa skal der ikke fra min Side være Noget ibeien for at gaae ind derpaa, men jeg kan ikke andet end, saa længe som muligt, holde paa, hvad der er min Overbeviisning, at det er meget bedre at have flere Overformynderier, end at samle det Hele her i Kjøbenhavn. Det er jo ogsaa antydet af en æret Taler, jeg troer, det var Rigsdagsmanden for Veile Amts 2den

Balgfreds (Søns), at der med dette ene Overformynderi vil være forbundet mange Ulemper, og det netop af den Slags Ulemper, som man ikke fremstiller i Motiverne til et Lovudkast, men som ville vise sig efterhaanden, som der bliver Spørgsmaal om at bringe Ordningen ind i Livet. Han fremhævede saaledes f. Ex. den særdeles ubstrakte Brevvevling, der ved en saadan Ordning vil fremkomme, og dette er ogsaa et af de Momenter, som vil faae sin særdeles betydelige Indflydelse; man tænke sig blot de mange Smaaomstændigheder, der ere forbundne med en saadan Brevvevling, f. Ex. Porto og hvad dermed staaer i Forbindelse, Noget, jeg vel skal vogte mig for nærmere at omtale. — Flere ærede Talere have fremhævet Bestemmelsen i § 4 om den aarlige $\frac{1}{4}$ Procent, som Regjeringen meente, der skulde erlægges af vedkommende Debitorer, for derved at bidrage til Dannelsen af et Reservecfond. Jeg er overbeviist om, at saaledes som det staaer i Paragrafen, skal man, naar man læser den, ikke kunne sige, at der derved er foreskrevet en Forhøielse af de 4 Procent Rente; Paragrafen er affattet saaledes, at denne Bestemmelse aldeles ikke har Noget med Renteforholdet at gjøre. Jeg skal imidlertid, idet jeg nævner dette, benytte Leiligheden til at berigtige en Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 5te Balgfreds (Mourier-Petersen), nemlig, at der i det andet Thing var foreslaaet, at $\frac{1}{2}$ Procent af Kapitalen skulde betales strax og endog $\frac{1}{4}$ Procent Rente forud. Jeg skulde troe, at dette ikke var Tilfældet, men at det var en Bemærkning, jeg gjorde i Landsstthinget med Hensyn til den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet for Kreditkassen for Huuseiere her i Kjøbenhavn; naar den samme ærede Taler meente, at man skulde være betænkelig ved, at denne $\frac{1}{4}$ Procent aarlig Rente kom til, fordi det let kunde lede til, at Overformynderierne i Kjøbenhavn vilde see at faae mere i Rente ved Udlaan af sine Kapitaler, saa kan jeg, idetmindste for den Tid, jeg har den Ære at beklæde min nuværende Plads, berolige ham med, at dette ikke skal see, og jeg er næsten overbeviist om, at intet Ministerium vil gaae ind paa at sanktionere en høiere Rente for Overformynderipenge; det er et Spørgs-